

Rolnummer 2073
Arrest nr. 3/2002 van 9 januari 2002

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen betreffende de artikelen 531, 610 en 1088 van het Gerechtelijk Wetboek en artikel 14, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gesteld door de Raad van State.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters A. Arts en M. Melchior, en de rechters P. Martens, E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Snappe en E. Derycke, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter A. Arts,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vragen*

Bij arrest nr. 90.237 van 16 oktober 2000 in zake G. Wijnen tegen de arrondissementskamer van gerechtsdeurwaarders te Mechelen, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 13 november 2000, heeft de Raad van State de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« 1. Worden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden door artikel 531 zoals geformuleerd vóór de wijziging ervan bij artikel 12 van de wet van 6 april 1992 tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek met betrekking tot het statuut van de gerechtsdeurwaarders, artikel 610 van het Gerechtelijk Wetboek samengelezen met artikel 1088 van het Gerechtelijk Wetboek en artikel 14, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, in zoverre voormelde artikelen geïnterpreteerd worden in de zin dat ze de gerechtsdeurwaarder aan wie de raad van de arrondissementskamer een in artikel 531 van het Gerechtelijk Wetboek voorziene tuchtstraf oplegt, niet toestaan tegen die tuchtbeslissing een vernietigingsberoep in te stellen bij de Raad van State, dit in tegenstelling tot de meeste andere overheidsambtenaren die het voorwerp uitmaken van een gelijkaardige tuchtmaatregel en op grond van voormeld artikel 14 wel beschikken over de mogelijkheid hiertegen een vernietigingsberoep bij de Raad van State in te leiden ?

2. Worden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden door artikel 531 zoals geformuleerd vóór de wijziging ervan bij artikel 12 van de wet van 6 april 1992 tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek met betrekking tot het statuut van de gerechtsdeurwaarders, artikel 610 van het Gerechtelijk Wetboek samengelezen met artikel 1088 van het Gerechtelijk Wetboek en artikel 14, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, in zoverre voormelde artikelen geïnterpreteerd worden in de zin dat ze de gerechtsdeurwaarder aan wie de raad van de arrondissementskamer een in artikel 531 van het Gerechtelijk Wetboek voorziene tuchtstraf oplegt, niet toestaan tegen die beslissing een vernietigingsberoep in te stellen bij de Raad van State, dit in tegenstelling tot de meeste andere beoefenaars van gereguleerde vrije beroepen die op grond van dit artikel 14 wel over een vernietigingsberoep beschikken tegen de eenzijdige overheidsbeslissingen die hun belangen ongunstig raken ? »

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Gerechtsdeurwaarder G. Wijnen werd in 1986 verzocht een proces-verbaal van vaststelling op te maken in het kader van een echtscheidingsprocedure. Hij werd ervan verdacht daarbij valsheid in geschrifte te hebben gepleegd, maar werd buiten vervolging gesteld.

In 1990 heeft de procureur des Konings het strafdossier overgezonden aan de raad van de arrondissementskamer van gerechtsdeurwaarders te Mechelen, teneinde de zaak tuchtrechtelijk te behandelen.

In 1990 legde die raad de betrokkene een tuchtstraf op van niet-toelating tot de raad van de kamer gedurende drie jaar. Tegen die beslissing werd een beroep tot vernietiging ingesteld bij de Raad van State, die zich in het arrest nr. 80.682 van 7 juni 1999 onbevoegd heeft verklaard en het Hof heeft gevraagd of de artikelen 10 en 11 van de Grondwet worden geschonden « door artikel 531 zoals geformuleerd vóór de

wijziging ervan bij artikel 12 van de wet van 6 april 1992 tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek met betrekking tot het statuut van de gerechtsdeurwaarders, artikel 610 van het Gerechtelijk Wetboek samengelezen met artikel 1088 van het Gerechtelijk Wetboek en artikel 14, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, in zoverre voormelde artikelen geïnterpreteerd worden in de zin dat ze de gerechtsdeurwaarder aan wie de raad van de arrondissementskamer een in artikel 531 van het Gerechtelijk Wetboek voorziene tuchtstraf oplegt, niet toestaan tegen die tuchtbeslissing een vernietigingsberoep in te stellen bij de Raad van State ».

Nadat het Hof in zijn arrest nr. 54/2000 van 17 mei 2000 van oordeel was dat de prejudiciële vraag niet diende te worden beantwoord omdat niet werd aangegeven met welke categorie van personen de gerechtsdeurwaarders op tuchtrechtelijk gebied werden vergeleken, heeft de Raad van State in het arrest nr. 90.237 van 16 oktober 2000 een nieuwe prejudiciële vraag gesteld waarin de gerechtsdeurwaarders worden vergeleken met de andere overheidsambtenaren en met de andere beoefenaars van gereguleerde vrije beroepen.

III. *De rechtspleging voor het Hof*

Bij beschikking van 13 november 2000 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 22 december 2000 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 13 januari 2001.

Bij beschikkingen van 6 februari 2001, 22 mei 2001 en 26 september 2001 heeft het Hof de zetel aangevuld respectievelijk met de rechters L. Lavrysen, J.-P. Snappe en E. Derycke.

Memories zijn ingediend door :

- G. Wijnen, wonende te 2800 Mechelen, Louizalaan 27, bij op 12 februari 2001 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 12 februari 2001 ter post aangetekende brief;
- de arrondissementskamer van gerechtsdeurwaarders te Mechelen, met zetel te 2800 Mechelen, Keizerstraat 62, bij op 13 februari 2001 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 6 maart 2001 ter post aangetekende brieven.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- de arrondissementskamer van gerechtsdeurwaarders te Mechelen, bij op 3 april 2001 ter post aangetekende brief;
- G. Wijnen, bij op 5 april 2001 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 26 april 2001 en 30 oktober 2001 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 13 november 2001 en 13 mei 2002.

Bij beschikking van 3 oktober 2001 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 23 oktober 2001.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 4 oktober 2001 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 23 oktober 2001 :

- zijn verschenen :

. Mr. D. D'Hooghe, tevens *loco* Mr. F. Vandendriessche, advocaten bij de balie te Brussel, voor G. Wijnen;

. Mr. K. Ebraert, advocaat bij de balie te Brussel, *loco* Mr. R. Bützler, advocaat bij het Hof van Cassatie, voor de arrondissementskamer van gerechtsdeurwaarders te Mechelen;

. Mr. O. Vanhulst *loco* Mr. P. Hofströssler, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers L. Lavrysen en J.-P. Snappe verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

A.1. De Ministerraad werpt op dat de gerechtsdeurwaarders, doordat zij zowel ambtenaar zijn als een vrij beroep uitoefenen, onvoldoende vergelijkbaar zijn met ambtenaren en met de meeste andere beoefenaars van een vrij beroep. Ambtenaren zijn, zowel wat het onderwerp van hun werkzaamheden als wat hun statuut en werkorganisatie betreft, volledig in de overheid geïntegreerd, wat voor gerechtsdeurwaarders geenszins het geval is. In tegenstelling tot ambtenaren, zo betoogt de Ministerraad, zijn gerechtsdeurwaarders met betrekking tot het leveren van hun diensten niet aan het overheidsgezag onderworpen. Wat de niet-vergelijkbaarheid met de meeste andere beoefenaars van een vrij beroep betreft, wordt gewezen op de essentiële functie die de gerechtsdeurwaarders in de werking van het gerecht vervullen. Wat hun statuut en functie betreft, kunnen zij het best - hoewel niet volkomen - met notarissen worden vergeleken.

A.2. G. Wijnen, verzoekende partij voor de Raad van State, is van oordeel dat de gerechtsdeurwaarders wel voldoende vergelijkbaar zijn met de meeste andere overheidsambtenaren en beoefenaars van gereguleerde vrije beroepen. Een gerechtsdeurwaarder is in de eerste plaats een ambtenaar, die door de overheid wordt benoemd en een door de overheid ingestelde publieke taak uitoefent. Zeker wat betreft de tuchtsancties, die hem door een administratieve overheid worden opgelegd, zou hij met de overige ambtenaren kunnen worden vergeleken. De vergelijkbaarheid met de andere vrije beroepen is door de Ministerraad, in zijn memorie van antwoord in de zaak nr. 1708, zelf naar voren gebracht.

A.3. Volgens G. Wijnen ontzeggen de in het geding zijnde bepalingen, in de aan het Hof voorgelegde interpretatie, een jurisdictionele waarborg aan een bepaalde categorie van ambtenaren, namelijk de gerechtsdeurwaarders die het voorwerp uitmaken van een tuchtrechtelijke sanctie, waarover andere ambtenaren aan wie een vergelijkbare tuchtsanctie wordt opgelegd of andere beoefenaars van gereguleerde vrije beroepen die door een eenzijdige overheidsmaatregel in hun belangen worden geschaad, wel beschikken. Zo beschikken bijvoorbeeld geneesheren, apothekers, architecten en dierenartsen over een jurisdictioneel beroep tegen de disciplinaire beslissingen die hen door hun respectieve beroepsorden worden opgelegd. Dit is niet het geval voor de gerechtsdeurwaarders die door de arrondissementskamer op grond van artikel 531 van het

Gerechtigd Wetboek tuchtrechtelijk worden gestraft. In de aan het Hof voorgelegde interpretatie verklaart de Raad van State zich immers onbevoegd om kennis te nemen van beroepen die tegen dergelijke sancties zijn gericht. Evenmin heeft de wetgever die vernietigingsbevoegdheid op verzoek van de gerechtsdeurwaarder toevertrouwd aan een ander rechtscollege.

Voor de onderscheiden behandeling van de gerechtsdeurwaarders inzake rechtsbescherming bestaat naar het oordeel van G. Wijnen geen redelijke verantwoording vanuit de specifieke aard van de betrokken functie, die een medewerking aan de rechterlijke macht impliceert. In het arrest nr. 33/94 heeft het Hof gesteld dat die betrokkenheid bij de rechterlijke macht geen verantwoording kan bieden voor de ontstentenis van een vernietigingsberoep tegen tuchtsancties die aan ambtenaren worden opgelegd. Hetzelfde blijkt uit de wijziging van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State door de wet van 25 mei 1999. De betrokkenheid van het personeel van de rechterlijke macht bij de jurisdictionele functie heeft de wetgever niet ervan weerhouden de bevoegdheid van de Raad van State te erkennen ten aanzien van administratieve handelingen die betrekking hebben op die personeelsleden. Voorts ziet G. Wijnen niet in hoe een verantwoording voor het aangeklaagde onderscheid kan worden gevonden in de hoedanigheid van de gerechtsdeurwaarder als ministerieel ambtenaar of in het feit dat hij een « vrij beroep » uitoefent.

Ten slotte wijst hij erop dat de aldus vastgestelde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet kan worden verholpen door een grondwetsconforme interpretatie van de artikelen 531, 610 en 1088 van het Gerechtigd Wetboek en van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, waarbij zou worden vastgesteld dat de procedure op basis van het Gerechtigd Wetboek de bevoegdheid van de Raad van State niet aantast.

A.4. De Ministerraad is van oordeel dat de procedure voor de arrondissementskamer voldoende waarborgen biedt aan de gerechtsdeurwaarders. Het optreden van de Raad van State voor lichtere straffen zou niet in verhouding staan met de inzet van de procedure en bovendien zouden die straffen op het ogenblik dat de Raad van State zich erover uitspreekt elk nadelig effect reeds hebben verloren. Voorts meent de Ministerraad dat de redengeving van het arrest nr. 33/94 niet automatisch op de thans voorliggende zaak kan worden toegepast. Bij de gerechtsdeurwaarders wordt de tuchtstraf immers niet, zoals bij de griffiers, opgelegd door een hiërarchische overste maar door de verkozen emanatie van de beroepsbeoefenaars. Bij gebrek aan bevorderende benoemingen zouden gerechtsdeurwaarders bovendien niet hetzelfde nadelige effect van de tuchtstraf ondergaan als andere ambtenaren.

Wat de andere beoefenaars van gereguleerde vrije beroepen betreft, vergelijkt de Ministerraad de toestand van de gerechtsdeurwaarders enkel met die van de notarissen. Daaruit zou geen verschil in behandeling blijken.

A.5. Zoals de Ministerraad is ook de arrondissementskamer van gerechtsdeurwaarders te Mechelen, verwerende partij voor de Raad van State, van mening dat de leer van het arrest nr. 33/94 niet kan worden doorgetrokken in deze zaak, nu gerechtsdeurwaarders, hoewel ze tevens ministeriële ambtenaren zijn, in hoofdzaak een vrij beroep uitoefenen. De arrondissementskamer is eveneens van mening dat gerechtsdeurwaarders vooral te vergelijken zijn met notarissen, doch dat uit die vergelijking geen ongelijkheid blijkt.

Voorts wijst de arrondissementskamer erop dat de gerechtsdeurwaarders beoefenaars zijn van een vrij beroep, met inachtneming van de aan dat beroep eigen plichtenleer onder toezicht van een eigen tuchtorgaan, de raad van de arrondissementskamer. Dit zou verklaren waarom de wetgever uitsluitend aan dat orgaan de bevoegdheid heeft toegekend om lichte straffen uit te spreken. Niets wijst erop dat dit intern tuchtorgaan een administratieve overheid zou zijn, noch dat de wetgever ooit de bedoeling zou hebben gehad de gerechtsdeurwaarders een recht van beroep bij de Raad van State toe te kennen.

Wat de voorhanden zijnde rechtsbescherming betreft, wijst de arrondissementskamer erop dat er geen discriminatie kan zijn door de afwezigheid van een vernietigingsberoep bij de Raad van State, nu dit in dezelfde mate geldt voor de andere beoefenaars van vrije beroepen.

- B -

B.1. De prejudiciële vragen strekken ertoe van het Hof te vernemen of de artikelen 10 en 11 van de Grondwet worden geschonden doordat de gerechtsdeurwaarders tegen een door de raad van de arrondissementskamer opgelegde tuchtstraf geen vernietigingsberoep kunnen instellen bij de Raad van State, terwijl de meeste andere overheidsambtenaren die het voorwerp uitmaken van een soortgelijke tuchtmaatregel en de meeste andere beoefenaars van gereguleerde vrije beroepen die door een overheidsbeslissing ongunstig worden geraakt wel een vernietigingsberoep bij de Raad van State zouden kunnen instellen.

B.2. Het verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen dat voortvloeit uit de toepassing van verschillende procedureregels in verschillende omstandigheden houdt op zich geen discriminatie in. Van discriminatie zou slechts sprake kunnen zijn, indien het verschil in behandeling dat voortvloeit uit de toepassing van die procedureregels een onevenredige beperking van de rechten van de daarbij betrokken personen met zich zou meebrengen.

B.3. Met toepassing van artikel 531 van het Gerechtelijk Wetboek, kunnen aan de gerechtsdeurwaarders tuchtstraffen worden opgelegd door de raad van de arrondissementskamer. Tot die tuchtstraffen behoort onder meer de niet-toelating tot de raad van de arrondissementskamer. Die straf houdt in dat de betrokken gerechtsdeurwaarder gedurende een bepaalde periode niet verkiesbaar is voor die raad.

Artikel 532 bepaalt dat de zwaardere tuchtstraffen worden opgelegd door de rechtbank van eerste aanleg, ten verzoeken van de procureur des Konings. Tegen die vonnissen staat hoger beroep open.

B.4. Door de wet van 6 april 1992 werden de artikelen 531*bis* tot en met 531*quinquies* ingevoegd in het Gerechtelijk Wetboek, die in de oprichting hebben voorzien van raden van beroep voor gerechtsdeurwaarders, waarbij de gerechtsdeurwaarders sindsdien in beroep kunnen gaan tegen een op grond van artikel 531 door de raad van de arrondissementskamer opgelegde tuchtstraf.

De prejudiciële vraag heeft evenwel betrekking op de situatie zoals zij bestond vóór de inwerkingtreding van de wet van 6 april 1992.

B.5. Artikel 610 van het Gerechtelijk Wetboek, zoals van toepassing vóór de wijzigingen door de wetten van 4 en 25 mei 1999, bepaalde :

« Het Hof van Cassatie neemt kennis van vorderingen tot nietigverklaring van de handelingen waardoor rechters en ambtenaren van het openbaar ministerie, alsook tuchtrechtelijke overheden van ministeriële ambtenaren en van de balie, hun bevoegdheid mochten hebben overschreden. »

B.6. Zoals blijkt uit het verwijzingsarrest moet artikel 610 van het Gerechtelijk Wetboek in samenhang worden gelezen met artikel 1088 van het Gerechtelijk Wetboek, zoals van toepassing vóór de wijziging ervan door de wet van 4 mei 1999 :

« De handelingen waarbij de rechters en de ambtenaren van het openbaar ministerie, alsmede de tuchtoverheid van de ministeriële ambtenaren of van de balie hun bevoegdheid mochten hebben overschreden, worden onverminderd de bepalingen van artikel 502, door de procureur-generaal bij het Hof van Cassatie aangebracht bij dit hof, op voorschrift van de minister van Justitie, zelfs wanneer de wettelijke termijn voor de voorziening in cassatie verstreken is en geen enkele partij in voorziening is gekomen.

Het Hof vernietigt de handelingen, indien daartoe grond bestaat. »

B.7.1. Vóór de totstandkoming van de wet van 6 april 1992 kon volgens de Raad van State de vordering tot nietigverklaring op grond van de artikelen 610 en 1088 van het Gerechtelijk Wetboek enkel worden ingesteld door de procureur-generaal bij het Hof van Cassatie op voorschrift van de Minister van Justitie (Raad van State, nr. 80.682 van 7 juni 1999). De gerechtsdeurwaarder zelf, aan wie een tuchtstraf op grond van artikel 531 van hetzelfde Wetboek werd opgelegd, had niet de hoedanigheid om zijn zaak bij het Hof van Cassatie aanhangig te maken.

De Raad van State heeft daarenboven bij herhaling geoordeeld dat de bij artikel 610 van het Gerechtelijk Wetboek aan het Hof van Cassatie verleende bevoegdheid, de bevoegdheid van de Raad van State uitsloot.

B.7.2. Volgens de aan het Hof voorgelegde interpretatie van de in het geding zijnde bepalingen kon de gerechtsdeurwaarder derhalve, vóór de inwerkingtreding van de wet van 6 april 1992, niet opkomen tegen een hem op grond van artikel 531 van het Gerechtelijk Wetboek opgelegde tuchtstraf, nu hij, enerzijds, zijn zaak niet voor de Raad van State kon brengen, en, anderzijds, niet de hoedanigheid had om ze bij het Hof van Cassatie aanhangig te maken.

B.7.3. Wegens de bevoegdheid in eerste en in laatste aanleg van de raad van de arrondissementskamer had een gerechtsdeurwaarder niet de mogelijkheid de hem opgelegde tuchtstraf te laten toetsen. Aldus werd op discriminatoire wijze afbreuk gedaan aan de rechten van betrokkene omdat gerechtsdeurwaarders, zonder redelijke verantwoording, verschillend werden behandeld ten aanzien van het merendeel van de overheidsambtenaren en van de beoefenaars van vrije beroepen die over een jurisdictioneel beroep beschikken tegen straffen die hen worden opgelegd.

B.8.1. De verzoekende partij voor de Raad van State heeft de Raad verzocht terug te komen op de vroegere rechtspraak en zich bevoegd te verklaren om kennis te nemen van het beroep tot vernietiging ingesteld tegen een vóór de inwerkingtreding van de wet van 6 april 1992 door de raad van de arrondissementskamer opgelegde tuchtstraf. Ook in haar memorie vraagt zij het Hof thans de in het geding zijnde bepalingen te onderzoeken in die interpretatie. Zo zouden de in het geding zijnde bepalingen grondwetsconform zijn.

B.8.2. Het Hof onderzoekt de in het geding zijnde normen in de interpretatie die de verwijzende rechter eraan heeft gegeven. Indien echter blijkt dat die bepalingen in die interpretatie de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden, kan het Hof die bepalingen op hun bestaanbaarheid met die grondwetsbepalingen onderzoeken in een andere interpretatie.

B.8.3. Zoals blijkt uit de rechtspraak, leidt de Raad van State zijn onbevoegdheid af uit de duidelijke wil van de wetgever om het toezicht op de betrokken tuchtregeling toe te vertrouwen aan de rechterlijke macht, meer bepaald aan het Hof van Cassatie. De Raad van State heeft ook geoordeeld dat het onvolledige van de aan de gerechtsdeurwaarders gegeven rechtsbescherming niet kan rechtvaardigen dat aan het Hof van Cassatie de bevoegdheid zou

worden ontnomen die uitdrukkelijk door de wet aan dat Hof werd opgedragen (Raad van State, nrs. 17.555 tot 17.558 van 2 april 1976).

In de thans voorliggende zaak overwoog de Raad dat de wetgever « toen hij met de wet van 6 april 1992 tegen de tuchtstraffen uitgesproken door de Raad van de Arrondissementskamer een hoger beroep heeft ingesteld bij een Raad van Beroep voor gerechtsdeurwaarders, hij met geen woord te kennen heeft gegeven dat in zijn opvatting de betrokkene voorheen reeds over een annulatieberoep bij de Raad van State beschikte; dat alzo al de wetteksten die desbetreffend bestaan, tegenspreken dat, bij ontstentenis van een uitdrukkelijk de bevoegde rechter aanwijzende wettekst, de wetgever vermoed mag worden de Raad van State als zodanig te hebben aangewezen » (Raad van State, nr. 80.682 van 7 juni 1999).

B.8.4. Het Hof constateert ook dat de tuchtregeling van de gerechtsdeurwaarders deel uitmaakt van een bredere regeling in het Gerechtelijk Wetboek inzake de rechterlijke macht, waarbij de tuchtregeling ofwel aan een eigen beroepsorgaan of aan de rechterlijke macht is opgedragen. De wet van 6 april 1992 heeft het gebrek aan beroepsmogelijkheid overigens verholpen door de invoeging van een nieuwe regeling in het Gerechtelijk Wetboek waarbij eigen beroepsorganen werden opgericht.

Uit het bovenstaande blijkt niet dat het Hof tot een andere lezing van de betrokken bepalingen zou kunnen komen dan die welke aangegeven is in de verwijzingsbeslissing.

B.9. De prejudiciële vragen dienen bevestigend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 531 van het Gerechtelijk Wetboek, zoals van toepassing vóór de wijziging door de wet van 6 april 1992, en artikel 610 van hetzelfde Wetboek, zoals van toepassing vóór de wijziging door de wetten van 4 en 25 mei 1999, in samenhang gelezen met artikel 1088 van het Gerechtelijk Wetboek, zoals van toepassing vóór de wijziging door de wet van 4 mei 1999, in die zin geïnterpreteerd dat alleen de procureur-generaal bij het Hof van Cassatie, op voorschrift van de Minister van Justitie, een vordering tot nietigverklaring bij het Hof van Cassatie kon instellen tegen een door de raad van de arrondissementskamer aan een gerechtsdeurwaarder opgelegde tuchtstraf, schenden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 9 januari 2002.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

A. Arts